

ХРОНИКА ФЕСТИВАЛА

ВЕЧЕРАС НА ФЕСТИВАЛУ

КО ЈЕ УБИО ЏЕНИС ЏОПЛИН?

**СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ И ОМЛАДИНСКА ПРЕСТОНИЦА ЕВРОПЕ
НОВИ САД - ОПЕНС, НОВИ САД, СРБИЈА**

ПРАТЕЋИ ПРОГРАМ

**Краљ Чачка & Нина Бајсић
САУНДТРЕК ЗА ФИЛМ КОЈИ НИЈЕ СНИМЉЕН
Радио - представа**

ОКРУГЛИ СТО КРИТИКЕ

Претпоследњи округли сто критике био је посвећен представи „Пази на празнину“ Хрватског народног казалишта из Вараждина.

Игор Бурић је рекао да је он научио за време представе да ћути, а на округлим столовима да говори. Истакао је да је представа довољно јасна, довољно гласна и оно што он, кад би тражио длаку у јајету, мисли и осећа, јесте да је размишљао о речи дирнути или такнути, а то је исто тако нежно и суптилно, те је навео да га је представа можда и гурнула мало или загребала нешто што његовом сензибилитету и није било потребно.

Навео је да би представа била још боља да је мало тиша и мало нејаснија, да би тражила додатни ангажман код човека.

Миливоје Млађеновић је рекао да смо видели једну представу која је модерна и следи токове доброг размишљања, доброг позоришног утемељења и гледајући ту представу ми, са становишта естетике рецепције видимо њену вредност управо у томе, у тој њеној метатеатралности.

Она почиње управо зато да би метатеатрално она у ствари била веродостојна, да ономе што се збива на сцени можемо поверовати и онда долазимо и до ове кључне речи која се скрива и у наслову „Пази на празнину“.

Уметничка порука се увек налази на оним местима неодређености, дакле у оним празнинама, а којих је овде Романо Николић и сам био врло свестан и управо није радио ништа илустративно, него је остављен тај простор неодређености, те празнине, гледаоцу да попуњава.

Врлина ове представе је да се сама суштина текста налази у његовим празнинама.

Дејан Петковић је навео да имамо очигледно једну фрагментарну структуру и један метанаратив, који је само назнака у асоцијацијама. Додаје да није ни очекивао да има оне класичне сублимације или поентирања у драмском театру, али оно што му је највише засметало је дужина трајања представе.

Сматра да је хоризонт очекивања пресечен када се дошло до једне тачке.

Јована Станковић

ПАЗИ НА ПРАЗНИНУ
ХРВАТСКО НАРОДНО КАЗАЛИШТЕ ВАРАЖДИН

СРЕЋОМ, КРАТКО ЈЕ ТРАЈАЛО

Постоји једно правило за редитеље у позоришту, а оно гласи да оно што вам је у глави то мора да се види и на позорници. Представа не мора да буде реалистична, може да изгледа конфузно и атонално, али гледалац мора јасно да осети и разуме о чему се ту ради.

Теоретичари авангардног театра кажу да на сцени можеш да разориш све, али не смеш да уништиш само срце позоришта. Напросто се ради о томе да сценски знакови, коликогод могу бити и невербални, морају да буду јасни.

Такви јасни знакови нису у довољној мери били присутни у представи „Пази на празнину“ у изведби Хрватског народног казалишта из Вараждина и у режији младог Романа Николића, иначе глумца по професији.

Касније је Романо на округлом столу потанко објаснио да се његова представа тиче људских предрасуда и насиља над другима и другачијима, али о томе је и реч: то што нам је искрени редитељ испричао морало је да се јасније види и у представи.

Било је ту пуно бучне музике и заумних видео инсталација, па онда дугих тренутака непотребне тишине и крајака неког говора, којем су се тешко могли повезати конци. Кроз читаву изведбу је струјало да редитељ „има идеје“ али те идеје су, попут какве студентске представе из гараже, деловале пре младалачки претенциозно, а пуно мање редитељски промишљено.

Један део публике је сломљен изашао из дворане, други део је био фасциниран тим заводљивим видео каламбурима и пробијањем звучног зида на позорници. Али и то иде уз позориште: људи воле агресивне атракције, па још ако их и не разумеју, они тада читавом свом доживљају додају шлаг уметничке тајновитости, а то онда у човековој машти заиста делује шармантно и seksi.

Има један стари глумац, зове се Љуба Тадић, који је рекао да човек у животу или на позорници мора да зна меру и не сме да се преигра, јер ће онда претерати.

Данашње време се хвали како не жели да уважава ни меру ни границе. Добро, али то не значи да том претеривању увек морамо аплаудирати.

Бојан Муњин, новинар и позоришни критичар

ПАЗИ НА ПРАЗНИНУ
ХРВАТСКО НАРОДНО КАЗАЛИШТЕ ВАРАЖДИН

ДОБРО КОЈЕ ИСЧЕКУЈЕМО

Колективна игра, са јасним циљем, прецизном поруком, набијена емоцијама уз веома осмишљену колективну игру ансамбла, на први поглед сценска импровизација, јасно се обраћа гледаоцу, са циљем да га натјера да размишља и да изазове емоције које су покретач човјека у сваком смјеру.

Представа је сложена од препознатљивих слика из сурове свакодневнице: силовања, абортуса, угњетавања и проузровања бола најразличитијег интензитета и начина који се могу нанијети неком ближњем или било ком човјеку. Упозорава на све оно што нам се догађа, уз дилему што у таквом амбијенту значи бити жив?! На жалост савремени начин живљења нам јенаметнуо неке сада већ универзалне одреднице зла и болакоје човјекчовјеку наноси, тако да ова представа само нас подсјећа на неке заборављене вриједности и врлине које су красиле човјека.

У овом позоришном чину гдје је више говора покретом, назнаком и глумом него текстом, мало текста и изговореног, али доста празнине и горчине и оног што се неисказано осјећа, остаје утисак, дилемаали инедговор на питање, шта се добије указивањем на зло и неправду?! Да ли је то из храбрости, бијеса, незанања, нанесеног бола, безизлаза, знања да може и мора и боље?! Јасно, да би се на ту пошаст савременог доба указало, она се мора спознати и изградити свијест о потреби искорјењивања тог зла, ма од кога и како долазило.

Ако пак својом слободом угрожавамо слободу дугога или другогме, каква је то слобода и коме намијењена? Наша стварност у медијском простору кроз нове медије је данас свеprisутни облик диктатуре и наношења бола, без критичког промишљања, одговорности и могућности поштене, витешке одбране, указују протагонисти позоришта из Вараждина. Толеранција и прихватање различитости у сваком погледу је што смањује простор наношења бола и патњи, а искрено разумијевање лијечи раскопане ране.

Прича, разговор, чути човјека до себе, порука је ове представе шкртог текста гдје се потенцира „причати, јер би желио да ти мени причаш причу“ из чега се рађа човјек и негира зло и бол. Овдје се приказују догађаји из стварног живота, обрнуто од Аристотеловог заговарања у „Поетици“ да се исценирају догађаји који се нису догодили али би могли да се одиграју. Стварно зло је кроз глуми, покрет игру и музику одлично нам

дочарала невелика глумачка подјела на челу са: Ивом Краљевић, Ханом Хегедушић, Робертом Племићем, Бети Лучић и Спазам Оргазам (ваљда умјетничко име).

Занимљиво је свакако сценографско рјешење, али оно није једино које даје свеукупност утиска који предства оставља. Музика, (Дамир Шимуновић) свјетло, (Весна Коларец) костими, (Здравка Ивандија Киригин) глума, сцнески покрет и уопште наступ разрешују нам дилему гледљивости и разумијевања преставе, јер је прича наизглед апстрактна, састављена од камичака за неки замишљени мозаик, у доброј мјери неухватљива, на први поглед. Можда најзначајнији дио посла је обавила Оља Лозика као драматург спајајући све те сегменте у једну осмишљену цјелину, те је олакшала посао редитељу Николићу.

Ликови су без имена, музика употпуњује шразнину тишине са тим ит тоном, док сценографија, која је наизглед једноставна и статична у појединим дијеловима комада оживи, почне да се креће и на крају бива „зид крви“ суза и патњи. Овдје би свакако истако одлучну, ауторитативну, интелигентну одмјерену и сврсисходну глуми Иве Краљевић која чини ми се, игра овако захтјевну улогу изнад досадашњих својих остварења.

Представа на прво читање је исувише мрачна, песимистична, експлицитна у бруталностима и указивању на оно што већ сви знамо, али када се мало удаљимо и сагледамо комплетну позоришну причу, видимо да је у позадини у поруци љубав и њежност, блискост и толеранција, трпљење и заборав зла, али у корист неког добра које очекујемо и надамо му се.

Проф. др Ненад Новаковић,
експерт за електронске медије и менаџмент у култури

ПАЗИ НА ПРАЗНИНУ
ХРВАТСКО НАРОДНО КАЗАЛИШТЕ ВАРАЖДИН

ДРУГАЧИЈЕ О ДРУГОМ

У позорење које у свом ауторском пројекту „Пази на празнину“ Романом Николић изриче у наслову ваља схватити вишезначно. Оно је сасвим очекивано у уметничком делу које се бави проблематиком Другог и Другачијег. Јер, чим се се дотакнемо ове осетљиве теме из предела комуникације, отварају се ране, помаља сукобљеност нашег самопоузданог, надмоћног Ја и сумњивог, претећег, непознатог Другог и Другачијег, подручје предрасуда и мржње, те се отвара и могућност драмског сукоба.

Друго значење наслова може се схватити као напукотак рецепцијске природе, да „право значење текста треба тражити у његовој празнини“ у допуњавању места неодређености, доградњи значења представљене сурове стварности. Јер све што постоји на сцени јесте знак, сублимација живота човека 21. века.

И доиста, у делотворном, веродостојном и упечатљивом, до детаља разрађеном сценском простору метро станице ликовно решеног тако да доминира белина зида у позадини из којег бије хладноћа и безосећајност (са асоцијацијом такође и на кланицу, лабораторију, итд.), притајена злокобност метрополе (сценографија Здравка Ивандија Киригин), места где се сустичу и сударају судбине хиљада и хиљада људи, сценски је, представљен исечак из живота, неколико документаристичких призора из живота (недоречени сусрет две младе жене, губитак трудноће, силовање), неких неименованих људи, као метафора страдања и окрутности свакодневних злих и насилних удеса људи широм света.

У призорима учествују аутоиронична Ива Краљевић, Бети Лучић (уверљива и без једне изговорене речи), Хана Хегедушић успешно представља жену суочену с изгубљеном трудноћом а Роберт Племић уверљив је као средовечни, бесосећајни силоватељ.

У представу је уграђено и неколико атрактивних сценских наступа перформера именованог као Спазам Оргазам. Тај „упад“ стварног у фиктивни свет представљене стварности има посебно значење, чини „стварну“ стварност још тамнијом, чија је кулминациона тачка, крик силованог извођача, зостављаног само зато што је Другачији.

Привидна недореченост, крхотине представљених догађаја без, грубо речено, „поенте“, у ствари, јесу највећа вредност ове модерне сценске форме. Гледалац је позван да партиципира у њеном значењу, наглашено му је то, на почетку, у ироничном „упутству“ за гледање представе који говори глумица долазећи на позорницу, на размеђу где се додирују стварност гледалишта и позоришта.

Прејасне, довршене сцене ову би представу учинило старинском и наивном. Једночасовна представа „Пази на празнину“ заиста делује катарзично, гледалац емотивно саучествује. Идеја о потреби и могућностима промене Света у којем живимо, с намером да свима буде боље, уграђена је у све представе овогодишњег „Театра на раскршћу“. Наравно, она је увек присутна у сваком позоришном остварењу, али је у varaждинском случају, елаборирана на специфичан, али врло ангажовани театарски начин.

Миливоје Млађеновић, писац и театаролог

ПАЗИ НА ПРАЗНИНУ
ХРВАТСКО НАРОДНО КАЗАЛИШТЕ ВАРАЖДИН

ОДЈЕЦИ ПРАЗНИНЕ

Уклапајући се тематски и структурно у образац који су селектори Другог позоришног фестивала „Театар на раскршћу“ одредили као естетички оквир у којем се интроспекцијом и самопреиспитивањем долази до објективизације театарског чина, ансамбл ХНК из Вараждина представио се упризорењем под називом „Пазни на празнину“. Празнину сцене, осмишљену фрагментарним драматуршким предлошком Оље Лозице у редитељском виђењу Романа Николића, хрватски уметници испунили су пропустљивим драмским простором станице неког метроа у којем се на једном месту хаотично судара небојено људских судбина.

Празнина људских душа у којима ођекују епохалне дилеме као што су окрутност, безосећајност, отуђеност, неправда или усуд осуде других, диктира и празнину сцене.

Ликови су појаве без израженог индивидуалитета између којих су у подземном простору метроа (подсвест) могуће све релације и односи, што се ипак не догађа, јер је с једне стране укинута могућност било какве унутрашње или квалитативне промене човека, а с друге, што се свака радња доводи до тачке поништења третирањем животне ситуације као могућег позоришног догађаја.

Овако конципирана радња, колажирана метатекстуалним пасажима, деловима говора и бројним асоцијацијама, у центар свог сценског интересовања смешта насиље човека према другом човеку и то у форми силовања.

Будући да су аутори комада били инспирисани управо таквим догађајем, који се заиста одиграо у једном од европских метроа, документаристичка компонента важан је градивни елемент овог сценског преиспитивања. Док блазирани путници без икаквог интересовања или емпатије присуствују сцени сексуалног насиља, станични зид у позадини бива овлажен „крвавом сузом“.

Ова симболична и упечатљива сцена уједно представља и крај тематизовања бројних ситуација које детерминишу савременог човека у судару са собом и другима. Чини се да крај представе долази у тренутку када се и од других ликова на сцени (од укупно 5) очекује неки вид партиципације, што се ипак не догађа.

Уз примедбу да овакав начин третирања наратива неочекивано рано пресеца хоризонт очекивања гледаоца, нема сумње да својим тематским усмерењем, али и начинима на које то постиже, хрватска представа припада кругу осећајности које исписују и остале представе уврштене у програм овогодишњег Фестивала.

У представи играју Хана Хегедушић, Ива Краљевић, Бети Лучић, Роберт Племић и глумац под псеудонимом „Спазам Оргазам“.

др Дејан Петковић, аутор и театролог

ПАЗИ НА ПРАЗНИНУ
ХРВАТСКО НАРОДНО КАЗАЛИШТЕ ВАРАЖДИН

DISCLAIMER NOTE

Одредити празнину исто је што и одредити границе свемира. У представи „Пази на празнину“ Романа Николића (ХНК Вараждин), прво са чим се суочава гледалац је празна сцена, односно сценографија Здравке Ивандија Киригин. Четири пластичне наранџасте столице, низ неонских лустера и задњи зид прекривен белим плочицама. Релативно дуго, неколико минута, се и не види ништа друго. Само се чује нешто налик дубоком тону виолончела или контрабаса и измиксани снимак који подсећа на гласове најаве реда вожње са аутобуских, железничких станица, аеродрома.

Прва појава је појава жене у оделу и гуменим чизмама. Њен први гест је сед на просценијуму, поглед у публику, а затим и поза фетуса. Она затим споро шета лево десно, да би се смирила на једној од столица. Онда се појављује друга, трећа жена, а затим и мушкарац, одевени по последњој моди, али и са значајним детаљима, као што су зелени сако и кошуља.

Овакав увод, експозиција, публику излаже првенствено ономе што би се могло назвати атмосфера, контексту њеног (пред)знања. Ликовима би се лако могла дати и имена, само захваљујући њиховим костимима и физичкој радњи. Убрзо следи и прва говорна радња која публици саопштава управо тезе о очекивањима. И буквално схваћена и симболички, празнина (садржаја) се до тада већ почела испуњавати и конкретнијим детаљима, као што су љубавнички контакт двају жена, а затим и сценом вике и дреке жена, једне пре, једне после абортуса.

У међувремену, на сцену је ступила и појава дрег краљице, која ће до краја предводити музичко-сценске фрагменте представе, разбијајући и додатно онеобичавајући структуру и ритам. Нападно одевен, а затим и бучан, мушкарац је тај који у једном тренутку прекида шоу дрег краљице, силујући је на поду позорнице, док друге две жене немо и забезекнуто стоје са стране, без покрета.

Дрег краљица ће се до краја приказати у својој нормираној, грађанској појави, а актери ће од вербалног дела представе, између осталог, извести и трактат о насиљу, говору мржње и неразумевању, (не)толеранцији у савременом друштву, препуном свакојаким чуда, па и доступних видеа о монструозности људског рода. Колико год га прали, до краја ће и зид да прокрвари, а емоције покренуте у представи, кулминирајући сјајном изведбом песме „Кафу ми драга испеци“, врло лако могу да изазову и водопаде суза.

Када су овакве представе у питању, врло је тешко разграничити управо то где почиње празнина, или још боље формулисано – где се празни садржај. Да ли у даљој конкретизацији прилично очигледних намера аутора (на представи су сарађивали и драматуршкиња Оља Лозица и глумци/ извођачи Хана Хегедушић, Ива Краљевић, Бети Лучић, Роберт Племић, Спазам Оргазам) да понешто докуменарног материјала преточи у

уметнички обликоване позоришне сцене, или права празнина наступа тек када су сцене у потпуности измаштане да делују поетички сугестивно. Односно, у питању је невоља са балансом, јер заиста није потребно потцртавати о чему се у представи ради и како би требало реаговати, што се и догађа с времена на време.

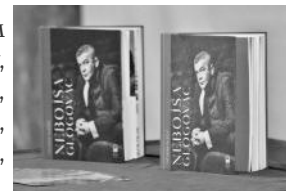
Још већа потешкоћа, колико год да су аутори и извођачи вешти и естетски убедљиви, јавља се из могућности склизнућа у чисту експлоатацију актуелности, њене документарности, па и могућности манипулације емоцијама.

У позорштима се најчешће срећу истомишљеници, а социјални, политички, било који ангажман, и није толико упитан, колико технике, методе, средства којим се он уводи, како би се креирао фер и поштен однос, или чак субверзиван, што да не, у комуникацији актера са сцене и оних који седе у публици. Треба размислити и о оном упозорењу из наслова, да не буде после на крају, као кад се рекламирају лекови, или „расправља“ на онлајн форумима.

Игор Бурић, позоришни критичар, Нови Сад

**ПРОМОВИСАНА МОНОГРАФИЈА О НЕБОЈШИ ГЛОГОВЦУ,
 АУТОРКЕ ТАТЈАНЕ ЊЕЖИЋ**

У оквиру пратећег програма фестивала „Театар на раскршћу“, у Народном позоришту у Нишу одржана је промоција монографије о Небојши Глоговцу, ауторке Татјане Њежић, издавача Удружење драмских уметника Србије, „Вулкан“ и Библиотека града. О монографији су говориле ауторка Татјана Њежић, глумица Миа Беговић, док је модератор промоције била Оливера Милошевић, уредница редакције за културу и уметност РТС-а.

Писати ову књигу био је велики изазов али и част. Имала је чак девет верзија, а последњу верзију читала је и Небојшина породица, рекла је ауторка Татјана Њежић. Један део монографије сачињен је од његових интервјуа док у другом делу пријатељи Небојше Глоговца говоре о њему.

Приликом писања, каже ауторка, највише јој је помогла кутија коју јој је дала Небојшина супруга, у којој су се налазили исечци из новина, карте, привесци, поруке са посветама.

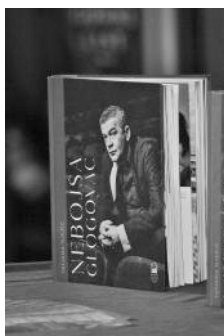
Све то пуно јој је помогло и дало смернице у стварању ове монографије у којој се, како каже, преплићу његов раскошан глумачки опус, животна прича и његови животни ставови.

Сакупљање текстова о Глоговцу од његових колега није било лако, а глумица Бранка Катић га је описала кроз песму „Мило ми је да те видим“. Монографија о Небојши Глоговцу представља свеобухватни увид у његов рад, али и какав је био човек.

Имала сам пуно сусрета са њим и тим ми је било теже да пишем о њему, о људини који је у свима будио само добро, истакла је ауторка и додала да је највише волела његове опаске и поређења.

Глумица Миа Беговић, како каже, одлазак Небојше Глоговца доживела је као своју личну трагедију. Био је глумац из кога је исијавала људскост, био је срдачан са свима.

Привилеговани смо што смо га имали и са поносом кажем да сам срећна што сам живела у време Небојше Глоговца, истакла је Миа Беговић. Током промоције глумица Миа Беговић читала је одломке из монографије и посебно препоручила свим глумцима да је прочитају.

О Небојши Глоговцу говорили су и писали Дејан Мијач, Бранка Катић, Јагош Марковић, Ксенија Маринковић, Горан Паскаљевић, Наташа Нинковић, Угљеша Шајтинац, Војин Бетковић, Ленка Удовички, Дејан Дуковски, Јелисавата Сека Саблић, Рајко Грлић, Горан Шушљик, Александар Поповски, Радивоје Раша Андрић, Анте Томић.

У књизи је заступљен и текст владике Григорија, епископа захумско-херцеговачког.

Б. Ранђеловић

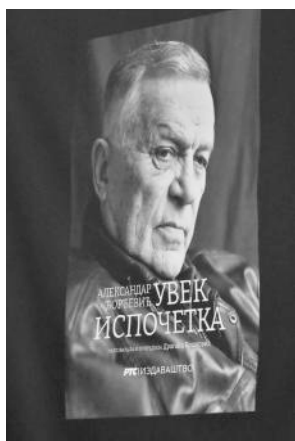
**ПРОМОЦИЈА МОНОГРАФИЈЕ „АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: УВЕК ИСПОЧЕТКА”,
АУТОРКЕ ДРАГАНЕ БОШКОВИЋ**

**ПРЕДЛОЖЕНО ДА НИШКИ ТЕАТАР УСТАНОВИ НАГРАДУ КОЈА БИ НОСИЛА ИМЕ
АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ**

У оквиру пратећег програма фестивала „Театар на раскршћу“, у нишком Народном позоришту представљена је књига о редитељу Александру Ђорђевићу, ауторке Драгане Бошковић, издавача РТС-а.

Монографија „Александар Ђорђевић: Увек испочетка“ води кроз култна телевизијска и филмска остварења - многима омиљени „Бољи живот“, „Отписани“, „Врућ ветар“. На самом почетку промоције представљени су исечци из снимљених представа у режији Александра Ђорђевића.

О Александру Ђорђевићу говорила је Драгана Бошковић, ауторка књиге. Промоција монографије „Александар Ђорђевић: Увек испочетка“ је један од најзначајнијих догађаја у мом животу, а књигу сам направила из личног разлога, да се лик и дело Александра Ђорђевића никада не заборави, рекла је Бошковић.

Била сам његов драматург и он ме је довео у нишко позориште као драматурга. Овде сам стекла дивне пријатеље и студенте, а Ниш сматрам једним од својих градова. Александар Аца Ђорђевић је добар дух овог театра и зато предлажем водећим људима да се у будућности установи награда која би носила име Александра Ђорђевића, а промоцију посвећујем недавно преминулом глумцу нишког Народном позоришта Деску Станојевићу, истакла је Бошковић.

Театролог и публициста Слободан Крстић рекао је на промоцији да нам је ауторка подарила књигу вредну хвале и сваке пажње. Ово је веома вредно написано дело које не треба само прелиставати и површно ишчитавати.

Монографију би требало да изучавају студенти на академијама и требала би да буде део сваке библиотеке, каже Крстић. Он је подсетио да је Александар Ђорђевић радио у нишком Народном позоришту са екипом сјајних редитеља. Поставио је комаде који су обележили златни век нишког театра. Ђорђевић је волео да ради и за децу, па је тако радио „Златокосу“, „Лепотицу и звер“, „Паткицу Жуткицу“ и друге. Био је редитељ који је правио најбоље глумачке поделе и волео је глумце, рекао је Крстић.

О филмографији Александра Ђорђевића говорио је Дејан Дабић, филмски аутор и критичар. Осврнуо се на многе филмове које је Ђорђевић режирао са акцентом на први филм који је потписао као редитељ-филм „Отписани“. Дабић је између осталог рекао да је Ђорђевић често ангажовао глумце који нису били популарни и из београдских позоришта и пружао им шансу да покажу свој таленат. Скоро да никада није погрешно у избору, истакао је Дабић.

На промоцији је говорила и Биљана Бошњак Драгановић, уредница РТС издаваштва. О раду са Александром Ђорђевићем писало је у књизи више од 30 глумаца, редитеља и критичара, међу којима су: Љубиша Самарцић, Војислав Брајовић, Гордан Михић, Љубомир Убавкић Пендула, Марко Николић, Злата Нуманагић, Светлана Бојковић, Борис Миљковић, Бранислава Џунов, Божидар Зечевић, Горан Марковић, Сениша Павић...

Глумци Народном позоришта у Нишу, Нађа Недовић Текиндер и Стефан Младеновић, током промоције говорили су одломке из ове монографије.

ТЕАТАР НА РАСКРШЋУ

2. Фестивал драме и позоришта балканског културног

ОСНИВАЧ ФЕСТИВАЛА

Град Ниш
Народно позориште Ниш

ПОКРОВИТЕЉ

Председник Републике Србије

Фестивал подржало
Министарство културе
Републике Србије

Издавач: Народно позориште Ниш

За издавача: Спасоје Ж.Миловановић

Редакција: Миљана Николић, Бранка Ранђеловић, Јована Станковић, Михаило Ивањац

Фото: Владан Дамњановић

Тираж: 50 примерака

Штампа: Boom basic doo, Niš

Народно позориште Ниш

Синђелићев трг бб, 18.000 Ниш, Србија

Веб сајт: www.narodnopozaoristenis.rs

Фејсбук страница: <https://www.facebook.com/NiskoNarodnoPozoriste/>

Е-mail: npnis@narodnopozaoristenis.rs

direktor@narodnopozaoristenis.rs

uprava@narodnopozaoristenis.rs

marketing@narodnopozaoristenis.rs

ПРИЈАТЕЉИ ФЕСТИВАЛА

Соса-Соса НВС
Srbija

VESPA BAR

NEW CITY
-HOTEL & RESTAURANT-

VODAVODA

ПАРКИНГ СЕРВИС НИШ
да увек има слободног места

МЛАДИ
АМБАСАДОРИ

STATUS
VINARIJA

GORKI
LIST
jedini pravi...

МЕДИЈСКИ ПАРТНЕРИ ФЕСТИВАЛА

Радио са којим слепорима

